

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

ידי ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר 580660942

גיליון מס' 296 | ט' בכסלו התשפ"ג

פרשת ויצא

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
17:14	16:03	תל אביב
17:16	16:14	ירושלים
17:15	15:59	באר שבע
17:18	16:18	

העלון הוקדש - לע"נ

משה בן שמואל
בדיחי

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד ה'דרך' מייסד ה'דרך'

ליצירת קשר
054-8424530

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעל שם טוב

מתנות מה'

"עוֹדְנוּ מְדַבֵּר עִמָּם וְרַחֵל בָּאָה עִם הַצֶּאֱן אֲשֶׁר לְאַבְיָה כִּי רָעָה הוּא". (כט, ט)

שואל ה'בן איש חי' זיע"א, מדוע התורה מדגישה שהצאן היה שייך לאביה, פשוט הדבר שהצאן אינו שלה?

מבאר ה'בן איש חי': בזמנים קדמונים היה מקובל שכאשר נולדה בת, היו מפרישים לה כמה פרטים מן הצאן, ואלו יולידו ויתרבו עד זמן נישואיה וכך תהיה לה נדוניה נאה. ובא הכתוב ללמדנו שהיה לבן צר עין שלא הפריש צאן לבנותיו, "ורחל באה עם הצאן אשר לאביה" – אל תחשוב שרחל באה עם הצאן שהפריש לה אביה עבור הנדוניה שלה, אלא "רועה היא" כשאר הרועים ההולכים עם הצאן גם שאינו שלהם.

ואפשר לבאר כאן: בבית יהודי החינוך הוא לדעת שכל מה שיש לנו זו מתנת ה'. הילדים טועמים מהעוגה הטעימה שאפתה אמא ומפרגנים לה: "אמא, איזו עוגה טעימה הכנת". והאמא מיד עונה: "העוגה הזאת היא סייטתא דשמיא". וכן על זו הדרך לגבי כל דבר. כך ההורים מחזירים בילדים שכל מה שיש להם זה מחסדי הקב"ה.

אברהם הכניס אורחים ולאחר שאכלו ושתו, הוא אמר להם "ברכו למי שאכלתם משלו - סבורים אתם שמשלי אכלתם? משל מי שאמר והיה העולם אכלתם". (רש"י בראשית כא, לג) זו הדרך של האיש

היהודי לומר "זה לא שלי, הכל מאתו יתברך".

אבל לבן הרשע חינוך בדיוק להיפך: בהמשך הפרשה מובא (לא, פסוקים מב-מג) שכאשר יעקב ברח מבית לבן, לבן רב עמו, ולאחר שיעקב אמר לו "לולי אלקי אבי אלקי אברהם ופחד יצחק כי עתה ריקם שלחתי" כלומר, כל מה שיש לי אלו הרחמים של ה'. לבן מגיב - "ויען לבן ויאמר אל יעקב: הבנות בנותי, והבנים בני, והצאן צאני, וכל אשר אתה רואה, לי הוא" - יעקב, תפסיק לטעון שהכל מאת ה', הכל שלי!!

לנו יש שלוש תפילות ביום להחדיר בעצמותנו שאנחנו תלויים ברחמים של ה', לברוח מבית מדרשו של לבן לבית מדרשו של יעקב אבינו.

יש כאן שני כיווני חינוך: יעקב מחנך לאמונה, לבן מחנך לטבע. וכאן התורה באה להדגיש "רחל באה עם הצאן אשר לאביה", כך היא חונכה, שהכל שייך לאביה. יעקב לקח את רחל, שלא חונכה לאמונה, וכך היא נהיתה "רחל אמנו".

כיוון נוסף הוא שההורים צריכים להראות לילדיהם שהדבר המשמח אותם יותר מכל, אלה הדברים הרוחניים - כשמגלים על הבן או הבת נקודה של יראת שמים, עבודת המידות או יותר קשר והכנעה לה' - ההורים אומרים מילה טובה כי הילד גילה נקודה רוחנית טובה וזה משמח באמת. שבת שלום.

יש לי שאלה

יש רק דרך אחת בעבודת ה'

תשובה:

תודה רבה על שאלתך. ר' אשר אמר במפורש: "לא חידשתי כלום, פתחו את הספרים הקדושים ותראו שכל מה שאני אומר לכם כבר כתוב". החסידות לא המציאה את עצמה, אלא הדגישה יסודות ביהדות שכבר היו קיימים עוד לפני. ולכן מי שמתבונן וקורא על גדולי ישראל מתנועת המוסר ועל גדולי ישראל בתקופתנו כמו הרב שטיינמן זצ"ל, הרב אלישיב זצ"ל, הרב שך זצ"ל, גדולי ישראל האמיתיים ועוד

שאלה:

שלום לכבוד הרב שליט"א,

ברצוני לשאול, האם ר' אשר עצמו הושפע מתנועת המוסר שהיתה בזמנו, כלומר, מרבי ישראל סלנטר, הסבא מקלם, הסבא מנוברדוק ועוד גדולים כמוהם...? אני שואל מפני שאני לומד על "תנועת המוסר", ומוצא שרעיונותיו של ר' אשר משיקים לרעיונות תנועת המוסר.

ועוד גדולים, יראה שהיו להם המון יסודות משותפים עם "דרך הבעל שם טוב" ונקודות המחלוקת הן ממש קטנות וזעירות. היסודות הם יסודות זהים כפי שר' אשר אמר: "יש רק דרך אחת בעבודת ה'". זאת אומרת, העקרונות הם אותם עקרונות אצל כל גדולי ישראל. אשריך ששמת לב לכך, ירבו כמותך בישראל.

שבת שלום.

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו! Derech.alon@gmail.com

ניתן לקבוע פגישה עם הרב לייעוץ בשלום בית וחינוך ילדים

להזמנת שיעורי תורה בשעות הבוקר 050-373-9010

אישיות בלתי ניתנת לסחורה

להוציא את העצבות מהבית

מדוע מומלץ לנקות את קורי העכביש בערב שבת וכיצד נגרום לילדינו להיות דבוקים בנו?

כותב המדרש תנחומא בפרשתנו: "בשעה שנכנס עשיו עם המטעמים לאביו כדי לקבל את הברכות, אמר ליצחק: 'יָקָם אָבִי וַיֵּאָכֵל מִצֵּיד בְּנוֹ בְּעֵבֶר תְּבָרְכֵנִי נִפְשָׁךְ' - עשיו מבקש מאביו שיאכל ממטעמיו כדי לקבל את הברכות. 'וַיַּחֲדָר יִצְחָק חֲדָרָה גְּדֹלָה עַד מָאֵד וַיֵּאמֶר מִי אֶפּוֹא הוּא הַצֵּד צֵיד וַיָּבֵא לִי... גַּם בְּרוּךְ יְהוָה' - היה פה מישהו לפניך שלקח לך את הברכות. ממשיך המדרש: באותה שעה הוריד עשיו שלוש דמעות: אחת מעין ימין, שמכוחה נחרב בית ראשון. אחת מעין שמאל שמאל שמכוחה נחרב בית שני ואחת נקשרה לו בעינו וממנה אנו סובלים עד עצם היום הזה. מה פשר המושג 'נקשרה לו בעינו'? קשר מבטא חיבור - עשיו התחבר למה שהדמעה מסמלת כלומר לעצב ולמרירות ומכאן החיבור לעצבות הוא מצליח עד היום להזיק לעם ישראל.

כשלאדם אין שמחה והוא כל הזמן בעצבות הדרך לכל העבירות קצרה מאד. ב"ספר הברית" מובא כי לעכביש יש אלף ומאתיים עיניים כדי ללמדנו שאדם הנמצא בעצבות יש לו אלף ומאתיים עיניים, הוא כל הזמן מסתכל על אנשים אחרים: "תראה איך הוא מוצלח, תראה איך הילדים שלו מוצלחים... איך הם שיפצו יפה את הבית, איזו מכונית חדשה הם קנו..." יש לו אלף ומאתיים עיניים על כל העולם. ולא רק שהוא מסתכל על כולם, הוא גם מזיק עם העיניים שלו.

תשמח במה שיש לך.

תשמח במה שיש לך ותהיה מאושר! אני זוכר שכשסבא שלי ז"ל, מורי יהודה, היה מסיים את התפילה בבית הכנסת, מספר אנשים נהגו ללוות אותו בבקיעות. פעם אחת במהלך ההליכה הם אמרו לו: "מורי יהודה, תראה את הבית החדש של השכן..." והוא ענה: "מה אכפת לנו מאנשים? אדם שטוב לו לא מסתכל במה שיש לאחרים אלא אלא מסתפק בחלקו, טוב לו עם מה שיש לו. במידה והוא רואה כי השכן שיפץ את הבית או קנה מכונית חדשה הוא יפרגן לו: 'תתחדש, שיהיה לך בשעה טובה...'".

כתוב במשלי ל' פסוק כ"ד: "אַרְבָּעָה הֵם קִטְנֵי אֶרֶץ וְהֶמָּה חֲכָמִים מְחֻכְמִים" ישנם ארבעה יצורים קטנים, ואף על פי כן הם חכמים ומחוכמים: השפן, הארבה, הנמלה והעכביש. המפרשים מסבירים שחוכמתה של העכבישה שהיא עושה את ביתה בצורת עיגול כמו מחוגה. מהי החכמה בדבר? אלא בא הדבר ללמדנו שטבע האדם שכאשר דברים 'אינם מסתדרים' כפי שחשב ותכנן הרי שזה מוביל אותו למחשבה על עצמו: "אני כלומניק, אני אפס, לא הולך לי כלום בחיים, אני לא שווה כלום..." זו היא הטעות של העכביש: העכביש חושב על עצמו שהוא אפס ולכן צורת הבית שלו הינה עגולה כמו הספרה אפס.

דבר נוסף שמאפיין את העכביש שהוא ניזון מזבובים. יצר הרע נמשל לזבוב, הוא נתפס לנפילה אחת שלך ומהכישלון הזה הוא ניזון. הוא עוד מסוגל לחבר עבורך מאמר שלם כמה אתה חסר ערך וכאן נכנסת העצבות.

שורש כל העבירות כולן.

כעת נבין שבית שיש בו עצבות או דאגות זה בית שיש בו קורי עכביש, לכן כתוב שראוי לפנות את הבית מקורי עכביש לפני שבת כדי שבשבת תהיה בבית שמחה.

ר' מנחם מנדל מויטבעסק בעל ה"פרי הארץ" אמר שהעצבות היא הקליפה הכי קשה שיש וכמו שהשמחה היא המדרגה הגבוהה בעבודת ה' - כך בטומאה, העצבות היא הקליפה הקשה שיש. והראיה, העבודה הזרה נקראת על שם העצבות "עֲצִיבֵיהֶם קָסָף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יָדֵי אָדָם". (תהלים, קטו, ד) - "עצביהם" זו העבודה הזרה שנקראת על שם העצבות.

עשיו היה עצוב

בספר משלי (ל, ה) העכביש מוזכר בשם שממית: "שממית בידיה תתפש והיא בהיכלי מלך". מבאר הרלב"ג במקום שממית הוא העכביש. ומדוע נקראת כך? משום שעיקר עבודת אריגת הקורים היא בידיים, השממית יוצרת בידיה קורים הנתפשים ונאחזים זה בזה לכן שמה 'שממית' כי

היא ממששת בידיה.

במדרש (שם) על המקום מובא כי השממית רומזת על עשיו. גם עשיו טרח להכין אוכל לאביו בידיים. וזה נתן לו את הכח להחריב את "היכלו של מלך" - בית המקדש. ומוסיף המדרש: "אין לך שנוא בשרצים יותר מהעכביש ואין לך שנוא באומות יותר מעשיר" שנאמר "וְאֵת עֵשָׂו שָׂאֲתָה". (מלאכי א, ג).

כשעשיו חזר מן השדה ויעקב הכין נזיד עדשים לאביו, ביקש ממנו עשיו לטעום מהתבשיל. אמר לו יעקב: "אין בעיה עשיו, רק אם תמכור את בכורתך לי". התגובה של עשיו היתה "הֲיֵהָ אֲנִכִּי הוֹלֵךְ לְמוֹת וְלָמָּה זֶה לִּי בְכֹרָה?" עשיו היה רק בן חמש עשרה, מדוע שבחור בן חמש עשרה יאמר שהוא הולך למוות? התשובה היא, כי הוא היה בחור דכאוני.

עשיו היה רשע מרושע בגלל תכונת העצבות שבו. אף פעם הוא לא היה מאושר ושמח. מכאן הגיעה אליו כל הרעה.

סיפר לי חבר שבבית הכנסת בו הוא מתפלל היו באופן קבוע מריבות ומחלוקות והוא שם לב שתקרת בית הכנסת מלאה קורי עכביש. הוא ניגש לגבאי ושאל אותו: "שמת לב כמה קורי עכביש יש פה, האם אפשר לדאוג לנקות אותם?" הגבאי לא כל כך הבין מדוע זה מפריע לו והשיב: "אין לנו זמן, פעם בשנה אנחנו מנקים וצובעים את בית הכנסת". מידענו הציע לו שהוא ינקה את כל קורי העכביש בבית הכנסת. וכך היה, הוא לקח מטאטא, וניקה את כל התקרה והנה פלא! באותה השבת פסקו המחלוקות, האווירה היתה נעימה ואנשים היו רגועים יותר". כתוב בספרים הקדושים (ד"ר החיים" לרב חיים מאוסטרא ז"ל, דף ס'): "**וראו בכל ערב שבת לסלק מקירות הבית קורי עכביש שמביא דאגה ותוגה בבית ואדרבא בשבת צריך לשמוח בשיר ושבתה**", כלומר קורי העכביש גורמים לדאגות ועצבות בבית, ואילו בשבת ראוי לשמוח. דבר מפליא ביותר.

מעניין מאוד להבין את הקשר בין העכביש למחלוקות ועצבות.

כל כך קטן ומסוכן

ידוע מרבתינו שיצר הרע לא מסית את האדם באופן ישיר לעשות עבירות כי בצורה הזו אף אחד לא ישמע לו, לכן יש לו תחבולה פשוטה: קודם כל הוא גורם לאדם כאב כלשהו: אם זה בבית, בעבודה או בכל תחום אחר והכאב מביא את האדם לעצבות, יורד לו מצב הרוח ומפה הדרך מהירה לחטאים הכי חמורים.

כשאדם בעצבות הוא יכול להגיע למקומות הכי קשים. כתוב בספר "מגן אבות" לרשב"ם שהתכונה של העכביש זו הדאגה והיגון. העכביש לא רגוע, הוא כל הזמן דואג עד כדי כך שהאמא העכבישה כל הזמן שומרת על ילדיה ומגדלת אותם בתוך גופה שמא יקרה להם משהו ורק כשהם גדולים ממש - היא משחררת אותם מבטנה.

העכביש הוא סמל העצבות, לכן הוא מסוכן. משום שהעצבות היא השורש שממנו מגיעים לכל העבירות כולן. אומרת הגמרא (סוכה, נב). שיצר הרע בתחילה דומה לקורי עכביש. כמו שקורי עכביש בהתחלה הם חוט חלש וקטן ולבסוף הטרף נתפס בו. כך יצר הרע לא משכנע את האדם ישירות לעבוד עבודה זרה, אלא קודם מכניס אותו לעצבות. וכשאדם נמצא בעצבות, מכאן ואילך המדרון כבר תלול לעבירות.

המפתח להצלחה היא השמחה

מובא בשם הספר "דרכי חיים ושלום" על האדמו"ר ממונקאטש זיע"א שהיה אחד מצדיקי הדור ובנוסף הקפיד כל ימיו שלא לצער בעלי חיים. למרות זהירותו הרבה בענין, אם היה רואה עכביש על ידו היה טורח להורגו, וכמה פעמים עלה בעצמו על הספסל ולקח נר עם אש ושרפו. ופעמים שאפילו חלץ נעלו והרג בו את העכביש ואמר "עַל אֲדָוָה אֶשְׁלֹךְ נִצְלָה" (תהלים, ס"ו, י). סיפור מפליא ביותר! מדוע דווקא את העכביש?

אלא התשובה היא: העכביש הוא מידת העצבות שהיא

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור הימי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
דודי חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנשה צאליח 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת 'הקראוון'
יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורוכוב 24
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

דרך הבעש"ט הצילה את חיי

למערכת דרך הבעש"ט שלום וברכה.

אני מפיץ את עלוני "דרך הבעש"ט" באזור פתח תקווה. כששמתי את העלוני באחת מבתי הכנסיות ולפתע שמעתי מישהו קורא לי: "סליחה אדוני, אתה הבחור שמפיץ פה את העלוני?" השבתי לחיוב. הוא ביקש לספר לי את סיפורו האישי:

"הייתה לי רשת חנויות מאוד מוכרת בארץ. יום אחד, חבר הציע לשדך לבתי בחור איכותי עם ערכים ומידות טובות. בתי נפגשה עם הבחור וכשחזרה הביתה שאלתי אותה איך היתה לה הפגישה, היא ענתה לי 'אבא, השתגעתי? הבחור שומר שבת' והחלה לצחוק. האמת, גם אני צחקתי כי בכל זאת אנחנו לא שומרים תורה ומצוות. כעבור מספר חודשים, לצערי הרב, בתי הכירה חבר גוי רחמנא ליצלן. כששמעתי זאת, נחרדתי... אמנם אני לא שומר תורה ומצוות, אולם חבר גוי היה בשבילי קו אדום שלא חוצים אותו. כששוחחתי איתה על כך היא ענתה 'אז מה אם הוא לא יהודי? גם הוא בן אדם'. הבנתי שאין עם מי לדבר וקיוויתי שהקשר ביניהם יפסק.

לילה אחד, אבי ז"ל בא לי בחלום ואמר

לי 'תגיד לבתך שתעזוב מיד את הגוי'.

קמתי מהחלום בבהלה, הבנתי מיד

שהעובדה שבתי נפגשת עם גוי

חמורה מאוד ומצערתי את אבי ז"ל.

שיתפתי את בתי בחלום, אך היא לא

התייחסה והמשיכה להיפגש איתו.

למחרת, שוב אבי בא לי בחלום

ואמר לי 'תגיד לבתך שתעזוב

מיד את הגוי!'. אמרתי לבתי שוב,

'סבא הופיע לי בחלום ואמר שתעזבי

מיד את הגוי, אני מתחנן אליך תעזבי אותו

בבקשה'. בתי חשבה שהשתגעתי ולא התייחסה לבקשתי כלל.

בפעם השלישית שאבי הופיע בחלום הוא אמר לי 'תגיד לה

שתעזוב מיד את הגוי, ואם לא - אתה תשלם על כך ביקור'.

לצערי שוב נפלתי על אזניים ערלות ובתי לא נענתה לבקשתי.

לאחר תקופה, החלה הדרדרות בעסקים שלי וחנות אחר חנות

נסגרה. הגעתי לפשיטת רגל ולא היה לי שקל בסיס. מצבי הנפשי גם

החל להידרדר והגעתי לשברון לב עצום עד שהחלטתי לשים קץ לחיי.

באותו היום בו תכננתי לממש את החלטתי, עברתי דרך בית

הכנסת ומשהו משך אותי פנימה, להזכיר אני אמנם מסורתית,

אבל לא הייתי בבית כנסת כבר הרבה זמן... נכנסתי לבית הכנסת

ופתאום ראיתי על השולחן עלון יפה וצבעוני שכותרתו 'תכיר

שאתה כישלון', העלון משך את תשומת ליבי.

התיישבתי על הכסא והתחלתי לקרוא את העלון מתחילתו ועד סופו.

כשסיימתי, הבנתי שאין לי מה להיות בדיכאון כלל, כי כל מה שהיה

לי עד היום - לא היה שלי אלא של הקב"ה ואנחנו מצד עצמנו כישלון.

וכך בזכות 'דרך הבעש"ט' ניצלתי מלשים קץ לחיי!.... כיום אני

מתחזק באמונה ברוך ה'. בתי עזבה את הגוי ותומכת בי בדרכי

החדשה. תודה רבה לדרך מופלאה שהצילה את חיי. שבת שלום.

מעוניינים לשתף אותנו בישועה

בזכות דרך הבעש"ט ולזכות את הרבים?

כתבו לנו למייל Derech.alon@gmail.com

תכניס שמחה הביתה

העצבות היא סכנה!!! ישנם הורים שהם באמת מתוקים מדבש ונופת צופים ודואגים לכל צרכי הילדים: לאוכל מזון, ניקיון וסדר, בגדים יפים, הבית נקי ומסודר אבל הם אינם דואגים שתהיה אווירה של שמחה בבית. דבר אחד הם שוכחים - להוציא את העכביש מהבית!

סיפרה לי אמא לשישה ילדים: "הרב, אני לא רווה נחת מהילד שלי בן השש עשרה. הוא לומד בישיבה קטנה ומגיע הביתה בתשע וחצי בערב. מהרגע שהוא נכנס הביתה, הוא מנגן באורגן במשך שעות. אני מצפה שהוא יפתח ספר בבית, קצת לרוות נחת". אמרתי לה: "אמא יקרה, הבן שלך מהבוקר נמצא בלחץ בישיבה, שם משגיחים עליו כל היום שיתפלל וילמד, לכן כשהוא מגיע הביתה הוא רוצה לפרוק לחצים על האורגן. להיפך, העובדה שבנך מנגן באורגן אחרי יום כל כך ארוך של לימודים אינטנסיביים מראה עד כמה הוא מאוזן ובריא בנפשו - ומכך את צריכה לרוות נחת". יש הורים שעושים הכל עבור ילדיהם, רק לא מְפְנִים את העצבות מהבית.

כתוב במדרש שדוד המלך אמר לפני הקב"ה: "ריבוננו של עולם, לשם מה בראת את העכביש? העכביש אורג בגדים ולא לובשם". דוד המלך השתומם לשם מה ברא הקב"ה את העכביש הרי לכאורה אין בו תועלת כלל והוא סמל העצבות. ענה לו הקב"ה: "תִּיָּךְ שאתה עוד תצטרך אותה". וכך היה, בשעה שדוד המלך התחבא במערה מפני שאול, הגיע העכביש וטווה את קוריו על פי המערה. בא שאול, ראה את קורי העכביש ואמר: "אם יש פה קורי עכביש אזי דוד המלך לא פה ומדוע? כי דוד המלך הוא סמל השמחה". דוד המלך נקרא 'מלכא בדיחא', המלך השמח: "עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּנֵינָה", הוא היה סמל השמחה. ובמקום שיש שמחה - אין קורי עכביש.

אחד מרבותי בישיבה הרב שלום גלבר שליט"א דרש בשבע הברכות שלי ואמר כך: "איש ואישה הולכים עכשיו להקים בית. מה שמאחד אותם ליחידה אחת זו השמחה". ברגע שיש שמחה בבית, זה מדביק את האישה אליו. אישה רוצה כל הזמן להיות לצידו של בעל שמח, ואילו מבעל עצבני ולחוץ מחפשים רק לברוח.

אם אנחנו רוצים שהילדים יהיו דבוקים אלינו, עלינו לשדר אווירה של שמחה, מצב רוח חיובי. אפילו אם לא שמחה אמיתית אז שתהיה חיצונית, כי אחרי המעשים נמשכים הלבבות. ברגע שנפנה את כל העצבות מהבית זה יביא לאור, לישועות ושמחה. שנזכר כולנו לפנות את קורי העכביש ולהיות בשמחה, אמן. שבת שלום.

אספר לכם: כשמסרתי את השיעור על העכביש, ניגשה אלי אישה אלמנה וסיפרה לי: "הרב, בראש השנה התפללתי בבית הכנסת ופתאום הרגשתי שמסתובב בתוכי משהו, ניערתי את הבגדים ולא יצא כלום. עזבתי את התפילה והלכתי הביתה. בבית, ראיתי עכביש שהסתובב עלי. סילקתי אותו ממני ואחר כך כשהלכתי למטבח ראיתי עוד עכבישים. בכל חדר היו עכבישים. ביום כיפור בעלי נפטר מהעולם. קיבלתי את הסימנים של העכביש מראש השנה.

כשהעצבות נופלת ממילא יש שמחה

מובא בחז"ל: לפני שקברו את יעקב אבינו במערת המכפלה, בא עשיו ורערו על מקום הקבורה וטען: "מה אתם עושים פה? יעקב כבר לקח מקום אחד ללאה והמקום השני שייך לי". ענו כולם: "אבל אתה מכרת לו את מקום הקבורה". ועשיו המשיך: "מה פתאום, אני לא מכרתי. תוכיחו...". השיבו לו: "יש שטר שנמצא בארץ מצרים, נשלח את נפתלי שיביא את השטר". שלחו את נפתלי כי עשיו לא הסכים שיקברו את יעקב. בינתיים, חושים בן דן שהיה חרש, שאל: "למה לא קוברים את סבא?" ענו לו שעשיו מתנגד לקבור שנקברו אותו כי לטענתו מקום הקבורה שייך לו. לקח חושים נבוט והיכה את עשיו בראשו. ואומרים חז"ל באותו המדרש "ונשרו שתי עיניו של עשיו לרגליו של יעקב". באותה שעה, פקח יעקב את עיניו וצחק.

נשאלת השאלה: מדוע חז"ל טורחים להדגיש מה קרה לעינו של עשיו? אלא התשובה, כי עשיו הוא העכביש. עינו של עשיו היו עיניים מזיקות.

ומנין אנו יודעים שפחד יעקב מעינו המזיקות של אחיו?

מבואר במדרש, כשבא עשיו ליעקב עם ארבע מאות חייליו, הגביה יוסף הצדיק את קומתו כדי שעשיו הרשע לא יתן עינו באמו רחל. כמו כן, יעקב אבינו הכניס את דינה לתיבה שעשיו לא יתן בה את עינו. כולם פחדו מעינו של עשיו. יעקב אומר "יש לי כלי ועשיו אומר 'יש לי רב' - יש לי הרבה, אבל לא הכל, אלא חסר לי. אומרים חז"ל שכשעינו של עשיו נפלו, משמע שהעצבות שהיתה בו - נפלה ממנו. ואם העצבות נופלת ממילא נהיית שמחה, לכן באותה שעה יעקב פקח את עינו וצחק.

עוד עובדה מעניינת מצינו על העכביש: מבואר במדרש תלפיות, שמונה של העכבישה הוא לצוד זבובים ואורגת כמין רשת לצוד אותם כדי שיתפסו הזבובים ברשת ותצא מהר מן החור ותאכלם. לעכבישה אין רחמים למי שנתפס אצלה, היא ישר יוצאת מן החור ואוכלת אותם. עובדה זו מלמדת אותנו כי ברגע שאדם נתפס בעצבות - הנפילה בעבירות חמורות היא מהירה ביותר. וכפי שהזכרנו נלכד והוא חסר אונים כי איבד שליטה על חייו - כך כשהאדם נמצא בעצבות הוא מאבד שליטה ונופל בעבירה.

מטפלת רגשית
עפי" דרך הבעש"ט שם טוב
052-5732470

"ואלה יעמדו על הברכה"
זכות העלון חוקדת באהבה ובמערב רבה לאלותינו הנאחזים ומפני העלון וברבנות הבעש"ט וז' אשר תנן עליהם אבירי
לרפואת הויה בת עידית | להצלחת נהורא בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פנחס וכל משפחת אזוראי בבני חיי נמוני
להצלחת משי כח, משי כח אברהם, משי תמס. שי בן רחל | לעיני עידו אליהו בן אודנה ורמי בן אגניה
לעילוי נשמת שלום בן חנה. פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה. ציון בן בוליסה.
יקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעמה, לעיני גיסים סימון בן עליזה
ולעיני ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לעיני אסתר בת שבה לעיני חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל | לעיני מרוספר מסעוד בן סעדה

"הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"

למען הסיפור הראשון בואו בבקשה נכנס לחללית שלי ונטוס לעבר, עוד לפני שנבנה בית המקדש הראשון.

היה סיפור אגדה על שני אחים שירשו מאביהם שדה, האח הבכור היה ללא משפחה והאח הצעיר היה עם משפחה מרובת ילדים. לאחר הקציר הם חילקו את ערימת התבואה חצי בחצי וכל אח ניגש לישון ליד אלומותיו. האחים חיו אחד עם השני באהבה ואחוה עצומה. בלילה נדדה שנתו של האח הבכור בשל הדאגה לאחיו והרצון שאחיו יחיה טוב ממנו. בכל זאת, אחיו בעל משפחה וצריך להאכיל פיות רבים. החליט האחר היקר לתת לו תוספת מאלומותיו. קם, עשה כך ונרדם בשמחה.

באותו הלילה נדדה גם שינת האח הצעיר בדאגה לאחיו: "מי יטפל בו בזקנתו? אני אתן לו תוספת מאלומותיי כדי שיחסוך לעתיד". קם ועשה.

למחרת בבוקר האחים קמו וראו ששתי הערמות שוות בגודלן. היה להם לפלא גדול. הם שתקו אך לא וויתרו ושוב באותו הלילה כל אח הוסיף מאלומותיו לשני. למחרת הם התעוררו, אבל הפעם הם נפגשו באמצע הדרך. וכך הם נפלו אחד על צוואר השני, בכו בכיה מתוך שמחה עצומה ואהבה גדולה וטוהרה. אותה אהבה עשתה רעש גדול בשמים וכך הוחלט שבמקום זה יבנה בית המקדש הראשון. הסוף.

למען הסיפור השני בואו נטוס לעתיד. מוכנים?

(אתם כבר בחללית, פשוט תמשיכו לשבת ... כן כל האחים יחד). לפני שנבנה בית המקדש השלישי היו בארץ שני אחים שירשו מאביהם את ארץ ישראל. האח הבכור היה ללא משפחה וחי בדירת רווקים עם תואר שני ושני כלבים והאח הצעיר חי עם משפחה ברוכת ילדים בדירת שני חדרים. האחים אהבו אחד את השני בכל ליבם ורצו את הטוב ביותר האחד עבור השני. הנה הגיע יום חמישי בלילה. שנתו של האח הרווק נדדה: "לאחיי יש משפחה ברוכת ילדים, איך יוכל להאכיל את כל הפיות הרעבים? אתן לו חומש ממשכורת השבוע כדי שירווח לו לעשות שבת בשמחה. קם ועשה. הוא ניגש לבית אחיו והניח מעטפה של כסף מתחת לדלת. באותו הלילה נדדה גם שנתו של האח, בעל המשפחה מרובת הילדים, וכך חשב: "לאחיי הרווק אין מי שיכין מטעמי שבת, אתן לו חומש מכל תבשילי השבת המוכנים". קם ועשה. הוא הניח ליד ביתו קופסאות אוכל ממטעמי השבת. למחרת בבוקר הם קמו ונדהמו לראות שמישהו חשב עליהם בלילה. לאחר שבוע, קמו שוב לתת חומש אחד לשני ואז הם נפגשו בדרך. הם התחבקו ונפלו אחד על צווארו של השני והבינו כמה אהבה יש ביניהם וכמה כל אחד רוצה שלשני יהיה טוב. בשמים אהבת האחים הזאת עשתה רעש גדול... רעש גדול יותר מהסיפור הראשון כי האחים הללו היו שני יהודים שנולדו למשפחות אחרות וגדלו בתרבויות אחרות, אבל ידעו בתוך ליבם שכל ישראל אחים! זאת נקראת אהבת חינוך, **אהבה שאינה תלויה בדבר**, אהבת יהודי אחר על אף שהוא שונה ממך והחוט המקשר ביניהם הוא שאתם הבנים של אבא: הקדוש ברוך הוא. וכך בית המקדש השלישי נבנה. הסוף.

עכשיו קוראים יקרים, גילית לכם את העתיד. גילית לכם את סיפור האחים.

מי מאתנו יביא את הגאולה?

מי מוכן לשים בצד את המחלוקת, מי מוכן לא להקשיב ליצר הרע שמפריד ביננו כל הזמן? הנחש הזה... (ויש לי חשבון ארוך איתו מגן עדן) נותן לנו ניווטים רעים אחד על השני וכך מפריד ביננו ולא רוצה שנתאחד ולא נאהב אחד את השני... דוד ויהונתן נלחמו בו והורידו לעולם את המושג **אהבת חינוך**. בואו ביחד נלחם בנחש הזה - פשוט לא נאמין לו.

כל מחשבה שמולידה רצון להיפרד - באה מהנחש! וכל מחשבה שמולידה רצון לתת ולעזור - באה מהקדושה.

פשוט נאהב אחד את השני, נחיה ענווה וכך נקרב את הגאולה.

שבת שלום.

אדם לעמל יולד

בספר חסידים סי' תקפ"ט כתוב שהקב"ה ברא בריות שאוכלים בריה אחרת, כמו עכביש שיתפוס את הזבוב, אבל הקב"ה ברא את הזבוב עם כנפיים להינצל מן העכביש, ואין העכביש תופסו אלא לאחר יגיעה עצומה. וכמו כן, הקב"ה נתן לכל בריה פחד מבריה אחרת, שתדע שיש 'שליט עילאה' שמכין

לכל חי צרכיו, והוא עושה הכל, ושתבקש להקב"ה בכל לב להכין לה כל צרכיה ולהצילה מחזק ממנה, ולהודות לבורא עולם על תשועותיו ועל טובותיו ועל חסדיו.

ומזה אנו למדים אף לגבי

האדם שכתוב בו "פי

אדם לעמל יולד" (איוב

ה' ז) - אף על פי שיש לו

שכל וכישורים, כל דבר

הוא מצליח להשיג רק על

ידי עמל כדי שדרך המאמץ

יכיר את חולשתו ואפסיותו.

וכמו כן, יש לכל אדם פחד ממי

שמעילו כדי שלבסוף ילמד מהפחד את

פחד ה' ויגיע ליראת שמים.

תהלים

פרק ב' פסוק י'

נַעֲמָה מַלְכִים הַשְׂפִּילוּ הַנְּסִירוּ שְׁפָטֵי אֶרֶץ - אותם אלה שאוחזים מעצמם מלכים ושולטים ומייחסים לעצמם את הצלחותיהם, **הַשְׂכִּילוּ -** תתבוננו כי רק מי שהולך בהכנעה וענווה זוכה לרחמי ה' וסייעתא דשמיא, וכל המתגאים לא מחזיקים מעמד, ולכן **"הַנְּסִירוּ שְׁפָטֵי אֶרֶץ" -** אותם אלו ששופטים את הבריות הפשוטות ומתיחסים אליהם בזלזול - תקנו מוסר וכך תשמרו על עצמכם.

פרק ב' פסוק יא

"עֲבֹדוּ אֶת ה' בְּרָצָה וְגִילוּ בְּרָעָה" - גם כשאתם עובדים את ה' תמיד תהיו בפחד שלא לקחתם את העבודה לעצמכם כי אתם אמורים לזכור תמיד את הסכנה שלכם מצד הטבעיים והמידות שלכם.

"וְגִילוּ בְּרָעָה" - אולם הרעדה והפחד מעצמכם לא אמורים לשבור אתכם ולהכניס אתכם לעצבות ודיכאון, אלא אדרבא לגילה ושמחה, כי אני מגלה דרך הטבעיים האכזריים והקשים שלי כמה אני מצליח לא ליפול ולהתגבר עליהם וזה סימן שיש איתי את אבא ששומר עלי ואם ה' איתי - אני שמח.

רוצה לראות ישועות?

הפיץ את העלונים וזכות הבעש"ט הקדוש ור' אשר תעמוד לך בכל העניינים

105 ₪ לחודש = 25 עלונים לכל שבת | 129 ₪ לחודש = 50 עלונים לכל שבת

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530